

Nepál 16. 9. - 1. 10. 2017

Nebudu zdržovat dlouhým začátkem. Prostě klasika, jeli jsme do Ekvádoru, pár hospod a vzali jsme to přes Elbrus a Kyrgyzstán do Nepálu.

Někde po cestě jsme ztratili Milana, který prohlásil, že tohle není dovolená a vyprndul se na nás. Tedy co do cesty, jinak s námi pořád mluví, dokonce nám koupil letenky. Toho záhy litujeme, ukazuje se totiž že letecká společnost Fly Dubai potřebuje Milana vidět, aby nás pustila z Dubaje do Káthmándú. Po mnoha dopisech a telefonátech zjišťujeme, že Milan musí letět do Dubaje. To také dělá a týden před naším odjezdem se otočí na přepážce v Dubaji. Tam místní velbloudomrd uzná, že Milanova huba patří k jeho kreditní kartě a my můžeme jet.

Cestu začínáme pivem v hospodě Pod Loubím a pivem na letišti. Hladolet tedy probíhá ve veselé náladě a my se v noci objevujeme v Dubaji. Tam se akorát dostaneme taxíkem do hotelu a podnikáme večerní marný výlet za pivem, který končí v duchu hesla „i kdybychom ho našli, tak bychom na něj neměli“. Pak nemají být všichni ti Arabi tak nakrklí.

Ráno se rozdělujeme na dvě skupiny. Jedna se jde podívat z hrozně vysokého baráku na město, zatímco druhá se dívá z města na hrozně vysoký barák. Kromě něj vidíme ještě obrovské akvárium v obchodním domě a lyžařskou sjezdovku v jiném obchodním domě. V součtu s hotelovým bazénem jsme viděli zhruba všechno zajímavé v Dubaji a je čas odkvačit do Nepálu.

Milan buď ověřil svou totožnost úspěšně nebo od začátku nikoho nezajímala. V každém případě se nikdo na nic neptá a my letíme. Za střízliva je to horší a cesta delší. Skupina se dělí na lidi, kteří si objednali jídlo a jedí jídlo objednané, lidi, kteří si neobjednali jídlo a jedí jídlo vlastní a Jirku, který si objednal jídlo a nejí. To ho malinko štve, takže vysílá hladové pohledy a stěžuje si, což je jediné, co může dělat.

Po přistání nás zaujalo vykládání zavazadel. Hlavně mimořádně ladný vysoký oblouk, který typicky opisoval kvádr nápadně připomínající krabici s televizí. Oblouk obvykle končil na tvrdé podlaze letištního vozítka. Člověk i přes tlusté okno letadla slyšel, jak to bouchlo. Nebo si to aspoň představoval.

V Káthmándú nás nejdříve vítá fronta na vybírání poplatku za vízum, který máme snížený díky tomu, že jedeme jen na patnáct dní. Pak fronta k celníkům, kteří kontrolují, že jsme zaplatili poplatek. Další zdržení je u pásu se zavazadly. Dost dlouhé na to, abychom si mohli prohlédnout, jak si banda Nepálců vyzvedává své chrastící krabice. Potom, a na to jsme se těšili nejvíc, narážíme na Danův vysmátý ksicht. Dan se totiž vyhnul naší letecké společnosti a namísto klackování po Dubaji nám v Káthmándú sháněl povolení pro vstup do hor. A lil pivo s Govindou, místním průvodcem, který nám s těmi všemi povoleními za mírný poplatek pomáhal. Na letišti na nás každopádně čeká Dan i s govindoborci v dodávce, nakládáme věci a jedeme do Govindího middle class hotelu, posléze do hospody, kde až do vyprodání zásob piva slavíme shledání. Zásoby jsou naštěstí vyprodány po dvou rundách. Žádný velký mejdan.

Ráno obcházíme obchody, protože je to podle Govindy naše dovolená, takže se nemáme strachovat, všechno obstará on. Ve chvílce nepozornosti nám briskně přesunul náš rezervovaný hotel v Pokhaře na konec pobytu a na den před tím rezervoval hotel jiný. Na

dnešek si máme sehnat hotel v Naya Pool, což je ale very easy. Asi v poledne tedy skáčeme do Govindího mikrobusu. Jedeme deset hodin a 250 kilometrů do Naya Pool. Tam nás řidič nasměruje do uličky, která by byla tmavá i za světla, a je pryč. My pryč nejsme, naopak jsme v řiti. Vydáváme se uličkou vyznačující se hlavně absencí jakékoli možnosti ubytování. Nakonec nám radí místní, hotel by měl být asi po dvou kilometrech pochodu. Do toho se nám vzhledem k pokročilé hodině moc nechce. Naštěstí jsme v Asii, kde služby fungují dřív než na ně člověk vůbec pomyslí. Místní nás natlačí do džípu, deset se nás tam hravě vejde, a za pár minut jsme před ubytovnou. Very easy. Vypijeme pár piv a spíme.

Po probuzení snídáme místní speciality, zejména rýži, a vydáváme se na cestu. Ale není to obyčejná cesta, jsou to schody. Tvořily by obří schodiště, kdyby byly všechny stejně velké a rozumě vysoké. Drásáme je nahoru, přičemž potkáváme šerpy táhnoucí obrovské náklady. Normální turisté lehce stoupají se svými batůžky a tváří se, jaká je to strašná dřina. Taková turistika by nás snad ani nebavila - i když, mohli bychom to někdy zkusit. Kromě toho potkáváme i osly, krávy a další zvířenu, která se z toho může posrat. My to pak radostně dýcháme a ještě radostněji v tom dupeme a kloužeme. Do Ulleri přijdeme pěkně vyvonění. Jirkovi začne navíc v průběhu večera krváčet noha. Sama od sebe samozřejmě ne. Vypadá to spíš, že nějaká pijavice půjde dnes spát s plným bříškem. Když Jirka dokrvácí, jdeme spát.

Podle majitelky ubytovacího zařízení, zatím tomu odmítám říkat hotel, už máme nejhorší za sebou a pokračovat budeme plus minus po rovině. Very easy. Po rozednění můžeme posilnění, nadšení a plní očekávání vyrazit. Jdeme zlehka, nic nás nebolí, těšíme se, jak po rovině zdoláme převýšení 2000 metrů a nic nás nemůže překvapit. Tedy kromě toho, že rovina nepálsky znamená schody. Do Ghorepani, kde dnes spíme, vystoupáme po rovině 800 výškových metrů. Zvládneme to celkem rychle a z ubytovny můžeme vyrazit do tepujících ulic velkoměsta. Jdeme tedy po hliněné cestě kus nahoru, až k oslům, kteří překáží na schodech dál. Když je obejdeme, dostáváme se do čtvrti pro zámožné cizince. Vypadá to, že by tam nemusely stěny v pokojích být plesnivé a koupelna by mohla být jinde než záchod, možná u pokoje a ne společná na chodbě. My už naštěstí máme ubytování jinde. Ale zase je k večeři zdarma.

Nedaleko je dokonce volejbalové hřiště. Místní zrovna začínají hru a padají nápady, jako že bychom se mohli třeba přidat. Když jsme je ale viděli při rozcvičce, pochopili jsme, že nemohli. Než začne pršet vidíme i kousek hry. Štěstí, že nemají ani na cestu do nejbližšího města. Mohli by úplně narušit mistrovství světa, kdyby se tam dostali. Zvlášť kdyby se hrálo ve dvou tisících nad mořem. Klika, že prší a my musíme jít do naší vyvoněné ubytovny. Druhá skupina, která mezitím hledala brouky pro Dana, doráží o něco později. Zdá se, že Jirkova pijavice nebyla v okolí osamocená.

Chceme vidět Annapurnu za svítání z nedalekého kopce Poonhill. Odjinud totiž vidět není. Aspoň to slouží jako argument. Naštěstí nejsme unavení ani ospalí, vstát ve čtyři ráno a vyběhnout čtyři sta výškových metrů pro nás není problém. Stihneme to ještě za tmy, takže vidíme východ slunce s bandou výskajících Číňanek. Vrcholky nějakých hor vidět jsou, ale celkem daleko a v mlze. Stálo to ale za to, už pro ten zážitek z cesty. Hromadu schodů nahoru a pak zase dolů, to v Nepálu jen tak nezažijete. Ne, počkat... No, aspoň jsme viděli, jaké by to bylo bez krosen.

Po snídani se vydáváme do jiných schodů. Mezitím se celkem vyjasnilo, takže konečně vidíme hory aspoň trochu uceleně. I když pořád daleko. Po prvním kopci jde cesta kupodivu relativně po rovině, chvílemi i po rovině bez schodů. Hned za cedulí, že nemáme dávat peníze

žebrákům, je žebračka. Měkčí povahy ji obdarovávají, za což dostávají požehnání. Krátce potom najdu na krku svou první pijavici. To mám za to, že jsem žebračce nic nedal. Záhy se dostáváme do Chuile, které je o sedm set metrů níž než Ghorepani a těšíme se, jak to v následujících dnech zase nastoupáme.

Hned po příchodu do lodge začíná pršet. Poměrně vydatně. Ještě, že už jsme v suchu, včetně Danových kamarádů Číňana a Američana. Všichni včetně Dana je ignorujeme, takže i Číňan časem pochopí a dá nám pokoj. Western style záchod tu smutně leží na boku pod schodama. Tím pádem se nám plní sny a můžeme konečně použít díru v zemi. S nohama bolavýma po celodenním pochodu je to docela výzva. Na shitkotoul je málo místa a chybí nám Shitmaster, který by nějakou lest určitě vymyslel.

Ráno Jirka přebaluje krosnu. Dost ho vyděsila stonožka, která se tam přes noc zabydlela. Ani Dan ji nechce chytat, prý jedovaté věci do rukou nebere. Částečně mu to i věříme. Po chvíli ji aspoň vyžene a my můžeme jít. Mraky se přes noc oproti předpokladu a silné víře nevypršely a déšť vesele pokračuje celý den. Je celkem jedno, jestli jdeme s pláštěnkou nebo bez ní. V pláštěnce je takové vedro, že se stejně pot vysráží a člověk je nakonec mokrý a navíc zpocení. Kromě mě, teda. Vidět v těch mracích taky není nic moc. Za to pijavicím mokro evidentně svědčí. Jsou úplně všude a mají žízeň. Když na chvíli zastavíme, začnou se šplhat po botách, hůlkách nebo čemkoliv jiném, co je v kontaktu se zemí. Sundáme jich ze sebe navzájem kvanta, některé před zakousnutím, jiné po něm. Jedna velká hostina, na které jsme hlavním chodem.

Cesta dál se odvíjí v podstatě ve stejném duchu. Déšť, schody, nahoru a zase dolů. Často systémem 200 metrů dolů k mostu přes řeku, pak 300 metrů nahoru. S opakováním u další řeky. Zase po schodech, po schodech... Vidět není nic moc, všude jsou mraky a mlha. Město Chhomrong se stává osudné Štěpánovi. Na schodech, ono taky kde jinde, předvádí luxusní vozemouch. Nadšení jsou i místní, kteří mají schody místo televize s groteskami. Navíc Štěpán dosedne celou svou vahou na hůlku, která pod takovým tlakem praskne jak párátko pod parním válcem. Místní nejenže mají televizi, ale i obživu. Žena, tlemící se opodál, Štěpánovi nabízí za drobný poplatek hůlku jinou, ještě lepší, odpruženou. Štěpán platí, svou původní hůlku nechává na opravu pro dalšího zoufalce a pokračuje na náměstíčko, kde se kontrolují ty debilní papíry, co Dan zařizoval v Káthmándú. Tam svůj úspěšný kousek opakuje a končí v nemálo hluboké louži. Hůlku tentokrát neláme a mokřejší už taky není.

Ve vesnici Sinuwa už není suchý nikdo. Nejmíň suchý je Jirka a hlavně jeho krosna. Nepomáhá ani opakované přeskládání. Semimu navlhl iPhone. Po vzoru Jany ho nakládá do pytlíku s rýží, která by ho měla vysušit. Až mu spadne, bude mít jablečný rýžový náky. Zrnka se mu dostala do portů. Vznikly tím porty typu iRýže 2.0, které do konceptu iPhone dokonale zapadají neb nejsou kompatibilní vůbec s ničím.

V Deurali přicházíme k ubytovně, kde chceme ubytování zadarmo, jak je naším dobrým zvykem. Většinou se nám zadaří s tím, že se všichni najíme v místě. Tady se to taky podařilo. A nás devět se do pokoje pro osm hravě vejde. Stačí přinést jednu postel navíc. Po cestě zpátky uvidíme, že se zde už nabízí pokoj pro devět. Vyspali jsme se krásně, plíseň - neplíseň, vzduch - nevzduch, chrápání - nechrápání. A hlavně, ten teplý pocit u srdce, že jsme majiteli přispěli na další zlatý prsten, ten se ničemu nevyrovná.

Do Base Campu tudíž dorážíme vcelku v dobré kondici a máme roupy (obrazně). Chceme proto ještě vylézt na kopec za domem a když přestane déšť taky tak činíme. Někteří z nás

končí kousek nad domem, odkud už jsou slušné výhledy na hory kolem. Navíc se vyčasil, takže částečně vidíme na všechny strany. Když se začne smrákat, vracíme se do tábora, pijeme čaj a čekáme na skupinu B (jako Blázni). Starosti si dělá jenom Jana. My ostatní už je známe, takže tušíme, jak to asi skončí.

Průběh jejich výkonu popisuje Dan v příloze č. 1

Večer se nesl v duchu resuerekce nebohého Dana, který neunesl váhu okolností a dřív než přinesli večeri poměrně chcipl. Až tak, že ani jíst nechce a my o něj dostáváme starost. Dostal od doktora prášky a od Semiho iontový nápoj. Kvanta iontového nápoje. Celou noc ho bude čůrat. Naštěstí Dan seděl, takže se ubránil čípku, který by do něj Štěpán jinak velice rád narval. Když už ho táhne. Za hodinku až dvě se Dan vzchopil, dojedl jídlo a šlo se spát.

Vstáváme brzy, abychom stihli východ slunce. Brzké vstávání většinou nic dobrého nepřinese, o to míň viditelný východ slunce, ale tentokrát se nám vyplatilo i za několik předchozích pokusů. Venku se úplně vyčasil a my se konečně můžeme pořádně rozhlédnout. Kolem dokola jsou hory s vrcholy pokrytými sněhem. Včetně Annapurny. Jak se rozednívá, mění hory barvy od růžova po oranžovou až se ustálí na tradiční bílé. Náhlera je to veliká a patří k momentům, kdy člověk pochopí, proč se sem vlastně týden škrábal.

Když se vykocháme, snídáme a chystáme se k sestupu. Trvá nám to dýl, přece jenom je potřeba tu horu vyfotit po stopáté. Teď vypadá ještě líp než před chvílí. Po návratu se budu proklínat při vybírání fotek, což je jasné už dopředu, ale zabránit se tomu nedá.

Sestup jde o něco rychleji. Zbrzdí nás akorát debilní vesnice Chhomrong. Ano, ta, kde si Štěpán rozbil hubu. Je tam těch schodů snad tisíc. Aspoň, že je nahoře „hotel“, kde se můžeme občerstvit. Až na to, že Danovi plave v polévce šváb, je to celkem dobré. Dan si to v ten moment nechal decentně pro sebe a Jirku, kterému už je vše jedno.

Naše skupina neléčených alkoholiků je už pár dní na suchu. Cena piva jde nahoru přímo úměrně s nadmořskou výškou a je tím pádem přece jenom drahé i pro zazobané bílé huby. Proto s povděkem kvitujeme Danovu iniciativu, kdy cenu piva ve vesnici Jhinu Danda usmlouval na únosnou míru. Podmínkou je, že musíme piva vypít hodně. Na to jsme ochotní přistoupit.

Atrakcí poblíž jsou Hot Springs, tedy horké prameny. Představujeme si něco jako Piešťany. Nepředstavujeme si, že budeme muset jít kilometr po schodech až k řece, kde se před námi objeví vybetonovaný bazén 5x5 metrů plný Nepálců. Chvíli se tam klackujeme, až přijde hlídač, že musíme platit. My s Danem nejsme koupání moc nakloněni, ale prý se platí za cestu po schodech. Tenhle argument ubije i ty, co se doteď koupat chtěli, a odcházíme. Hlídač sice remcá, nicméně je nás devět, takže je to jediné co může dělat. Nahoře máme práci ohledně těch mnoha piv, která musíme vypít. To děláme rádi, v tom jsme dobří. Náladu nám zlepšuje i to, že podle majitele ubytovny a restaurace nemusíme zítra jít naplánovaných patnáct kilometrů, jen deset. Autobus jezdí blíže než jsme si mysleli.

Poslední den túry si naposled vychutnáváme schody, kterých je všude dostatek, klesáme k vodě a stoupáme od vody, prostě klasické radosti místního pochodu. Celkově je cesta o něco delší než bychom chtěli, ale oproti původnímu plánu si můžeme pískat. Tedy..., mohli bychom, kdybychom na to měli sílu. V Siwai se na nás okamžitě sesypou taxikáři. Chvíli odoláváme, ale nakonec něco i sleví z ceny a přece jenom bude cesta asi pohodlnější. Takže

bereme dva džípy. Cesta je i tak pekelná, samý výmol a kámen. Těch zhruba padesát kilometrů do Pokhary jedeme šest hodin.

V Pokhaře máme zajištěný hotel od Govindy a kupodivu tam o nás opravdu vědí. Elektřina nejde, protože právě probíhá jeden z proslavených pokharských blackoutů. Na dvoře se navíc někdo zrovna rozhodl spálit bordel za poslední měsíc, takže se vše halí do žluté smradlavé mlhy a my odcházíme na večeri. U jezera zrovna probíhá akce pivo za polovinu zároveň s akcí kuchyně na záchodě. Chutná to všechno výborně. Hotel má na střeše super terásku, kde se dají pít i čurat piva. O něco horší jsou pokoje. I když na náš standard pořád dobré a ono je to po všech těch pivech vlastně stejně celkem jedno.

Druhý den probíhá přesun do hotelu, který nám přobjednal Govinda z příjezdového na odjezdový. I tam jsou informováni. Probíhá nákup triček v obchodě, kde zavěřili příležitost. Uniknout není snadné, tričko, kalhoty, sukni či cokoliv jiného má na konci v podstatě každý z nás. Výmluvy na špatnou velikost selhávají. Co není, to mají „na skladě“, z kterého to bleskově vozí majitel na motorce. Pokračujeme dál. Dan nakopnul nějaký kámen či co, ale nevdá. V momentě je u něj opravář bot a než se Dan vzdá slovo, má obě boty spravené vteřinovým lepidlem.

Dalším cílem je ostrůvek na jezeře, na kterém je kostel, a stupa na druhém břehu jezera. Kupujeme tedy pivo, tentokrát za tak výhodnou cenu, že prodavačka musí volat majiteli obchodu o svolení, půjčujeme šlapadlo a vyrážíme. Stupa stojí na poměrně vysokém kopci, na který, jak jinak, vede milion dvě stě padesát tisíc schodů. Všechny je zdoláváme, proklínáme se navzájem, kdo tu blbost vymyslel - Vojta, vidíme, jak jinak, Buddhu a jdeme zase dolů. Tam je našťásti zbylé pivo a po zastávce u kostela na ostrově se vracíme do přístavu. Hotel má bazén, v kterém následně končíme, a o něco horší terásku než hotel předchozí. K pivu je nicméně také svolná.

Ráno nás čeká cesta do Káthmándú, která je krutá, dlouhá a nemilosrdná. Už tím, že musíme být na autobusáku v sedm ráno. Dorážíme o něco později. I tak jsme v autobusu prakticky první. Čekáme tedy asi půl hodiny, než přijdou i ostatní cestující a jede se. Rodinka před námi nelení a začíná zvracet. Jediný otec neblíje, protože musí podávat pytlíky, které vzápětí končí naplněné na silnici. V jednu chvíli schytám zásah do obličej. Statečně se nepřidávám. Musí se jim přiznat výdrž. Člověk by řekl, že se dá blít tak dvě až tři hodiny. Osm hodin prakticky v kuse, je podle mě frajeřina. Když zrovna neblíjí, doplňují si žaludky kinder vajíčky či chipsy, což možná bude taky hrát roli.

S příjezdem do Káthmándú houstne vzduch a to nejen v autobusu. Cesty jsou prašné, aut je mnoho. Jak tak jezdí po těch cestách, prach z nich se zvedá a dostává se do vzduchu a z něj do našich plic. Zkušenější bílé huby vytahují roušky, my zatím odoláváme, čehož později v Praze kašlající litujeme.

Vracíme se do Govinda hotelu, zabíjíme pavouky a šváby, vyměňujeme pochrchlané peřiny za o trochu míň pochrchlané a vyrážíme do města. Nemůžeme si nechat ujít akci jídlo za dvě piva, která opravdu funguje. Zjistil to už Dan po příletu, ale to asi nebylo takové haló, jako když si dá všech devět lidí dvě večere. Číšníci si nás dokonce fotí, asi budeme viset někde na stěně. Nakonec uvaří kuře ostré jak Jiřího ranní pohled, takže už si další dvě piva radši nedáváme a ustupujeme do Jarošova oblíbeného baru Tom & Jerry, kde je dílo zkázy dokonáno. Někteří se stihnou zachránit včas, jiní zůstanou na kulečnick a jdou do hajan až nad

ránem po drobné potyčce s místní policií. Prý se tu nesmí pít na ulici, či co. Jako by tady mohlo tu ulici něco zhoršit. Zajímalo by mě, jestli se na ni smí chcát z terásky.

Předposlední den našeho dobrodružství se loučíme s Danem, uroníme i nějaké to bahno. Ne, že by se nám po něm stýskalo, je nám líto, že nemůžeme jet taky. Místo toho jedeme na prohlídku města a okolí. Govindovu nabídku na auto odmítáme a objednááme kousek vedle jině za poloviční cenu. Je to liška podšitá, ten Govinda, ale úplně na všechno mu skočit nemusíme. Auto opravdu přijíždí, ale tak nějak menší než jsme potřebovali. Po chvíli smlouvání se domluvíme, že po první památce proběhne výměna. A opravdu přijíždí luxusní mikrobusek, dokonce s klimatizací. Asi nejčistší věc, co jsme v Káthmándú viděli, a to počítám i Govindohotel. Stačilo by, kdyby to někde odstavil a my bychom tam mohli sedět a koukat do blba.

Takhle jsme stihli i pár více či méně rozbitých památek. Ty se většinou vyznačují tím, že jsou předražené a že po nedávném zemětřesení prakticky nejsou. Takže jsme do pár z nich pronikli i bez vstupného. Zase takový problém to nebyl, stačilo nejt hlavním vchodem. Vstup do starého města Bhaktapur jsme zaplatili. Máme štěstí, že v Nepálu zrovna slaví Dashain. Při tom podřezávají různá zvířata, v Káthmándú hlavně kozy. Důvod je ten, že kdysi dávno sestoupil na zemi zlý démon Mahisasur v podobě vodního bůvola. Dělal strašné věci až ho sejmula bohyně Durga. Té se teď obětovávají již zmínění bůvoli. Těch až tolik není a jsou drazí. Takže se nahrazují kozami i jinou zvířenou. Horší kousky, krev, obětují, lepší kousky snědí. Žádné velké plýtvání, ona kozí krev může být stejně dost nepoživatelná. Nevím, proč s tím ochránci zvířat tak nadělají. Je pravda, že procházka po městě, kde vraždí kozy, na zemi jsou každou chvíli vidět krvavé stopy a sem tam nějaké to střevo visící z domu či auta, není pro Evropana úplně povznášející. Na druhou stranu bych si nedělal iluze o tom, jak vypadají jatka v Čechách nebo kdekoliv jinde.

Výlet zakončujeme na břehu řeky, kde upalují mrtvoly. Jelikož se nám tam opět nechce platit vstupné, jdeme přes most pod kterým proplouvá mrtvá nafouklá koza. Asi se rozhodla při té hrůze kolem vzít život do vlastních kopýtek a ukončila ho radši sama. Pokračujeme kolem bezdomovců povalujících se ve vedlejší uličce. Vypadá to tam jako čekárna na smrt. Až dojdeme na místo, které je normálně vidět jen z druhé strany řeky. Skládá se tam dřevo na hranici, zapaluje oheň. Mrtvoly jsou našťestí dál, kam už nedohlédneme. Nepálci, kteří možná ještě včera spali za rohem, pomalu a klidně poletují vzduchem. Zvolna se na nás snášejí, stejně jako úzkost z tohoto místa a vlastně z celého Káthmándú. Takhle nám to v podstatě stačí. Na víc už nečekáme a jedeme zpátky do hotelu.

K večeři jsme našli krásné místo, které je prakticky hned u hotelu. Specializují se na momo, což je místní dobrota, nejspíš převzatá z Číny. Do těsta podobnému těstovinám dají různé náplně, někdy zeleninu, ale i kuře nebo hovězí. Celé se to může zalít chilli omáčkou nebo osmažit. Dávali jsme si ho už několikrát po cestě. Tady je rozhodně nejlepší. Navíc jako zákusek zkusíme i čokoládové a jablečné momo.

Děláme plány na momo další den, nicméně máme smůlu, je svátek a restaurace má zavřeno. Oběd máme i tak dobrý, Dal Bhat je stejně tradičnější rozloučení. Jinak už jenom nákupy, pivo a cesta. Nákupů není moc, piva je hodně. Navíc po nás nechtějí peníze za taxi a i když jim něco vnutíme, pořád nám dost zbyde. A za co jiného to utratit, než za další pivo. Mártý měl našťestí rozum a koupil i nějaké dobroty k němu. Cestu do letadla si moc nepamatuju, při odletu jsem už spal. Letadlo je navíc poloprázdné, takže poloha vleže přes všechna sedadla. Z

letu nevím nic. Nejlepší let vůbec. Přistání s bolavou hlavou bylo o něco horší, ale vyspali jsme to částečně při přestupu na zemi v terminálu v Dubaji.

Po příletu sháníme vhodnou restauraci k obědu. Na Veleslavíně nás přivítala zamračená servírka, z které vylezlo, že v neděli nevaří. Trochu nás zarazil ten kontrast, jsme zvyklí, že se do chvíle sežene cokoliv. No, budeme se s tím muset smířit. Akci jsme tak zakončili v restauraci na kulatáku výbornou Plzní a gulášem.

Pokud by si někdo chtěl přiblížit cestu po Nepálu nebo natrénovat na cestu opravdovou, doporučuji následující postup. Krosnu naplňte oblečením, spacákem, pláštěnkou a jiným outdoorovým vybavením. Hod'te na čtvrt hodiny do napuštěné vany. Vytáhněte pláštěnku a krosnu nasad'te na záda. Oblečte si pláštěnku. Takto vybaveni najdete věžák. Tam můžete celý den chodit nahoru a dolů po schodech. Pro přesnější pocit si můžete nahore sem tam odebrat nějakou tu krev. Opakujte deset dní.

Hanka ještě měsíc po návratu chrchlá Nepálce.

Fotky si můžete prohlídnout [tady](#).

Jak jsme šli nahoru

Poté, co jsme konečně dorazili do ABC a trochu si odpočinuli, tak začal Wejr vykládat něco o tom, že ještě půjdeme dál. Nikomu nechtěl prozradit svůj plán, kam až by vlastně chtěl vylézt. Nakonec se nechali ukecat úplně všichni a tak jsme se začali škrábat do poměrně příkrého kopce hned za ubytovnou. Cesta vedla po kamenech a minimálně já mohu potvrdit, že jsem z poloviny lezl po všech čtyřech. Tehdy jsme to nevěděli, ale prakticky jsme začali lézt po úpatí hory Hiunchuli (6 441m), která je vlastně výběžkem hory Annapurna South. Jak jsme šli nahoru, tak jsem se ohlédl a ABC se pěkně zmenšoval, což je celkem logický, ale přišlo mi důležitý na to upozornit.

No, a asi po 150 výškových metrech jsme rozdělili na dvě skupiny. Ta moudřejší usoudila, že kemp je už dost malý, aby se mohla vrátit zpět a dát si Dal Bhat, zatímco Wejr nezastavoval. Chvilí jsem přemýšlel co udělám já. Rozum velel jít dolů, ale pak jsem si vzpomněl, že se musím nechat vyfotit s firemní vlajkou co nejvýš a tato povrchní pohnutka zvítězila. No a tak jsem se začal škrábat za klukama. Po chvíli se stoupání po hřebenu změnilo ve škrábání se po kamenech a v zásadě se šlo po čtyřech. Třeba tady Štěpán je toho důkazem:

Tohle stoupaní nebyla žádná velká sláva, kameny ujížděly, už jsme byli dost utahaný a Wejr strašně utíkal. Semi pak určitou vulgární formulací vyjádřil myšlenku, že Wejrův pohyb kupředu pro nás není úplně směrodatný a tak se šlo trochu lépe. Nakonec naše skupinka (já, Vojtěch Muča, Wejr, Semi a Štěpán) dosáhla vrcholu našeho snažení pro ten den. Bylo to přibližně ve 4 400 m, což je necelých 300 výškových metrů nad ABC. Já jsem vytáhl firemní vlajku DSV a kluci mne vyfotili. Nevím proč, ale vyfotili s ní taky Semiho, ačkoliv ten s DSV nemá nic společného. Nevím proč, ale fotky se Semim vypadaly líp než ty moje, tak jsem vážně uvažoval, že do soutěže pošlu jeho fotku. Beztak mne tolik lidí ve firmě nezná osobně.

No a pak jsme začali sestupovat. Původní Wejrova teorie spočívala v tom, že budeme chvíli traverzovat a pak narazíme na pěší stezku dolů do ABC. To se úplně nepovedlo, protože rychle padla mlha.

Zde si dovolím malou odbočku. Rychlost padání mlhy v této oblasti dobře zdokumentoval ve svém výzkumu Ing. Šindelář, který si na svém přístroji zapnul režim Continuous Shooting Mode, přičemž mu mezi jednotlivými snímky padla do scény mlha.

Každopádně jsme se v mlze poměrně rychle ztratili. Předpoklad, že najdeme sestupovou pěšinku se rychle přenesl přes zbožné přání do naprostého nesmyslu. Nejsem si tím jist, ale myslím, že určité pochybnosti začal pociťovat i Wejr. Pak přišel Vojta s teorií o kamenných mužicích. Také jsme na nějaké pak narazili a rozhodli se sledovat jimi vytyčenou trasu až dolů, ať už to vedlo kamkoliv. Úplně do smíchu nám nebylo, ale na druhou stranu nejistota netrvala zas až tak dlouho. Po čase jsme opět zahlédli obrysy ABC a já jsem si oddychl. Pak se začalo stmívat.

Cestu dolů bylo potřeba určitým způsobem urychlit a zároveň si u toho nezlomit nohu. To se povedlo a já s Wejrem jsme dorazili do kempu jako první. Wejr se otočil a běžel zpět na svah pro kluky, zatímco já jsem byl rád, že jsem došel do jídelny. Tam už na nás čekala moudřejší skupinka, která u piva plánovala, jak nás půjde druhý den hledat (dneska ne, protože v noci přeci nemá smysl někoho hledat). Nakonec všichni šťastně dorazili a byl happy end. Akorát já jsem si pak stříhnul drobný záchvat výškové nemoci, kterou náš lékař Štěpán pohotovově vyřešil Diluranem a Ibalginem. Po třiceti minutách jsem byl v pohodě, akorát v noci jsem byl pětkrát na hajzlu a chcal jak koroptev. Takže tak. Dan